

§ 51. Przeciw nadaniu orzeczeniu mocy powszechnie obowiązującej każda osoba zainteresowana może wnieść sprzeciw do Ministra Opieki Społecznej. Sprzeciw należy wnieść za pośrednictwem właściwego okręgowego inspektora pracy w ciągu dni 14 od daty ogłoszenia obwieszczenia Ministra Opieki Społecznej w „Monitorze Polskim” (§ 50).

§ 52. Po upływie terminu na składanie sprzeciwów, przewidzianych w § 51, Minister Opieki Społecznej może wystąpić do Rady Ministrów z wnioskiem o nadanie orzeczeniu mocy powszechnie obowiązującej.

Przepis końcowy.

§ 53. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

105.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 25 stycznia 1934 r.

w sprawie obowiązkowego zgłaszania zachorowań na twardziel (Rhinoscleroma).

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 402) i art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przekazaniu zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawach zdrowia publicznego Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 493) zarządzam co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą rozporządzenia z dnia 12 lipca 1930 r. w sprawie obowiązkowego zgłaszania zachorowań na twardziel (Rhinoscleroma) (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 439), przedłużoną ostatnio rozporządzeniem z dnia 13 lipca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 438) do dnia 28 stycznia 1934 r., przedłuża się na dalsze 6 miesięcy.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

106.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 10 grudnia 1933 r.

o pozwoleniach na broń, wydawanych przez władze wojskowe.

Na podstawie ust. 2 art. 29 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. — Prawo o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807) zarządzam co następuje:

§ 1. Pozwolenia na krótką broń palną i broń myśliwską do użytku osobistego (pozwolenia na broń) wydają według wzoru, ustalonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia:

- a) żołnierzom w służbie czynnej i w stanie nieczynnym, oraz oficerom kontraktowym i czasu wojny — przełożeni o uprawnieniach co najmniej dowódcy pułku;

- b) żołnierzom w stanie spoczynku — powiatowi komendantowi uzupełnień.

§ 2. Pozwolenia na broń wydaje władza wojskowa (§ 1) według swobodnego uznania, przyczem przy udzielaniu pozwoleń podoficerom i szeregowcom należy brać pod uwagę, czy przytoczone przez nich motywy uzasadniają dostatecznie potrzebę posiadania i noszenia broni palnej do użytku osobistego.

§ 3. 1. Władza wojskowa wydaje pozwolenia na broń bez oznaczenia czasu trwania jego ważności.

2. Jeżeli broń ma być dopiero nabyta, władza wojskowa określa w pozwoleniu termin jej nabycia; w razie niedotrzymania tego terminu, pozwolenie na broń traci swą moc.

§ 4. Żołnierz, w którego prawne posiadanie przeszła broń wskutek śmierci lub zaginięcia osoby, posiadającej na nią pozwolenie, powinien najdalej do 14 dni pozbyć się broni, lub wnieść prośbę o udzielenie mu pozwolenia na tę broń.

§ 5. 1. Żołnierz nabywający broń palną do użytku osobistego, jest obowiązany wpisać w odcinku II pozwolenia rodzaj, wzór, kaliber i numer broni nabytej, podpisać się i wręczyć ten odcinek osobie, od której broń nabył.

2. Osoba, od której żołnierz broń nabył, jest obowiązana wpisać: rodzaj, wzór, kaliber i numer broni do odcinka I pozwolenia. Ten odcinek pozwolenia pozostaje przy nabywcy i stanowi dowód prawnego nabycia przezeń broni, w pozwoleniu wyszczególnionej.

3. Żołnierz, który broń nabył, jest obowiązany ponadto wpisać: rodzaj, wzór, kaliber i numer nabytej broni na grzbiecie pozwolenia.

§ 6. 1. Żołnierz może zbyć broń palną posiadaną do użytku osobistego:

- a) na rzecz osoby, posiadającej pozwolenie na handel bronią, a nabywającej daną broń w celach handlowych;
- b) na rzecz osoby, wykazującej się pozwoleniem na daną broń i kartą uprawniającą do nabycia danej broni, wydanymi przez powiatową władzę administracji ogólnej;
- c) na rzecz osoby, wykazującej się zaświadczeniem władzy przełożonej, iż jest uprawniona do nabycia danej broni, jako broni służbowej (lit. b) ust. 1 art. 21 Prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych);
- d) na rzecz osoby, wykazującej się zaświadczeniem władzy przełożonej, iż jest uprawniona do nabycia danej broni jako należącej do jej przepisowego uzbrojenia (lit. a) ust. 1 art. 21 Prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych);
- e) na rzecz żołnierza, wykazującego się pozwoleniem, wydanym przez władzę wojskową (§ 1).

2. Sprawy zbywania broni na rzecz osób, wymienionych pod lit. a) normują osobne przepisy (art. 8 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych).

3. Przy zbywaniu broni na rzecz osób, wymienionych pod lit. b), c), d), e) powinien żołnierz otrzymaną od tych osób kartę (lit. b), zaświadczenie (lit. c), d)) lub odcinek II pozwolenia (lit. e)), podpisaną